

Исус ће за сваког бити видљив. То не важи само за светско становништво које ће живети у том времену, већ за све генерације људске историје. И сви читаатељи овог чланка биће ту. Онда стоји само још једно питање за дебату: којој групи ја припадам? Гомили спашених или изгубљених?

Исус се враћа изненада: „Јер као што муња излази од истока и сине до запада, тако ће бити и долазак Сина Човечјега“ (Матеј 24,27). У једном једином тренутку видеће се истовремено на целој земљи. У које доба дана ће то бити? Одговор налазимо у Луки 17,34: **„У ону ноћ два ће бити на једној постељи, један ће се узети а други оставити.“** Значи биће ноћ!? А два стиха касније пише: **„два ће бити на њиви [ситуација дана!], један ће се узети а други ће се оставити.“** Мени није познато, да ли је проналазач Америке Колумбус познавао ове текстове. Могао је из овог да извуче следећи закључак: ако се Исусов повратак догоди у једном једином тренутку, а Библија то описује као ситуацију која се уједно догађа у току дана и у току ноћи, онда је то само на једној кугли могуће. Значи, могу да једрим на запад и ипак стижем на исток. Врло је занимљиво да је Евангелиста Лука ово писао у времену, кад људи још нису знали да је земља округла.

Ова два стиха показују још нешто битно. Код повратка Исуса догодиће се подела људи у две групе: разликоваће се примљени и одбачени. Тиме се отвара прави проблем човечанства. Само је једно питање важно: да ли припадам спашенима или изгубљенима?

Да ли је већ одлучено?

Бог је створио све људе као личности које поседују слободну вољу. То нас јасно одваја од животиња. Слободна воља дозвољава обе ствари – да се одвојимо од Бога или да му се приближимо. Бог је у Христу све учинио да нам покаже пут у Царство небеско. Ипак, Библија упозорава и упечатљиво напомиње, да неће сви поћи путем спасења. Шта би Бог ту могао урадити? Ако би нам одузео слободну вољу, онда би нам отео личност; били би људи, марионете или роботи, који би само одрадили одређен програм. Воља је, како у овом, тако и

у оном свету, важан елеменат личности. Зато наше вечно пребивање зависи од тога, коју ћемо одлуку донети.

Да ли смо се спремили на тај дан који долази? У причи о десет довојака нас Исус упозорава да се спремимо. Наводи нас на размишљање: свих десет су биле „вернице“. Чврсто су веровале да ће се свадба одржати! Ипак, нису све поступале по свом уверењу, јер су само пет од њих достигле циљ. Неспремнима Исус каже: **„не познајем вас!“** (Матеј 25,12). Тиме су пропустили целу вечност. Дошло је, како је једном рекао Хајнрих Кемнер: „човек може и спавајући да стигне у пакао!“ Херман Бецел је убедљиво упозоравао: „човек може да огули црквене клупе седећи на њима и ипак да оде у пропаст.“ „Верници“ који само потврђују чињенице, а не примењују их на свој лићни живот стављају вечан живот на коцку.

Све три или ниједна

Сваке године много људи радо слави Божић. Често остане на томе. Али ове три ствари (Божић, Крст и Круна) су нераздвојне. Исусу припада Божић његовог отеловљења, крст његових мука са коначном победом васкрсења, али и круна његовог царства, што ће при његовом повратку свакоме постати очигледно. То је од почетка био Божији план спасења из пракатастрофе овог света. Последња катастрофа коју ће људи без Исуса доживети, је пакао. Нажалост ће она више људских живота коштати него све катастрофе историје, и та смрт ће трајати вечно! Ипак, за Божић, и не само тада, Бог нас лично пита да ли хоћемо да прихватимо поклон „Божић, Крст и Круну“. Реците „да“, прихватите опраштање греха кроз Исуса Христа, и учврстите то у молитви. Ваша молитва би могла звучити овако:

„Господе Исусе, прочитао сам данас да једино кроз Тебе могу да одем на небо. Ја желим да једног дана будем са Тобом на небу. Зато, спаси ме од пакла где би требало да одем због свих својих грехова. Јер Ти ме толико волиш да си на крсту за мене умро и тамо платио казну за моје грехе. Ти видиш сву моју кривицу од детињства до данас. Ти познајеш све моје грехе, оне којих сам свестан, али и оне које сам већ одавно заборавио. Ти познајеш сваки покрет мог срца. Пред Тобом сам као отворена књига. Такав какав сам не могу доћи код Тебе на небо. Молим Те, опрости ми грехе, због којих ми је од срца жао. Дођи сада, Боже, у мој живот и обнови га. Помози ми да одбацим све што пред Тобом није исправно и поклони ми нове навике које су под Твојим благословом. Отвори ми прилаз до Твоје речи, до Светог Писма. Помози ми да схватим шта желиш да ми кажеш и дај ми послушно срце да радим то што је Теби по вољи. Одсада, па заувек, буди Ти мој ГОСПОДАР. Желим да Те следим, покажи ми пут по коме треба да идем у свим областима мог живота. Хвала Ти што си ми молитву услишио, да сада смем да будем дете Божје које ће једног дана бити са Тобом на небу. Амин.“

Директор и Професор у. п.
Др. инж. Вернер Гит

Наслов оригинала: „Krippe, Kreuz und Krone“
Хомпејд аутора: www.wernergitt.de
Превод на српски језик: Сантина Костић
Насловна слика: Елисе Кристијан

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2; D-29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 122-21 – Serbisch/Serbian – 3rd edition 2021

Божић, Крст и Круна

Вернер Гит

Божјић, Крст и Круна

Пракатастрофа

Катастрофе редовно пустоше по нашем свету: У децембру 2004 страдало је око 160 хиљада људи у цунамију, бродолом Титаника коштао је 1522 живота, а други светски рат је оставио иза себе 50 милиона мртвих. Међутим, пракатастрофа се догодила кроз грех у Едемском врту. Она је узрок за све остале катастрофе које су икад нанете земљи. Грех је донео раздвајање човека од Бога. Али без Бога човек упада у вртлог вечне изгубљености. Кад би Бог пропустио само један једини грех у небо, онда би се и тамо увукли беда и смрт, а то Бог неће.

Богу ломи срце чињеница да су се људи, које је Он створио и које воли, окренули од њега. Јер са тиме су сами изабрали смрт. Једна пословица каже: „Против смрти није никла још ниједна лековита биљка.“ Па чак ни између биља Едемског врта! Али, можда има Бог неко средство!?

Божија помоћ - послао је свог Сина

Бог је имао још у Едемском врту план за спасење, који је најавио – иако још прикривено – одмах после пада: „**И још стављам непријатељство између тебе и жене и између потомства твога и потомства њенога, оно ће ти на главу стајати а ти ћеш га у пету уједати**“ (1. Мојсијева 3,15). У скоро бескрајном реду пророчанских изјава увек се изнова напомењује долазак Спаситеља, нпр:

- „**Видим га, али не сад, гледам га, али не изблиза, изаћи ће звезда из Јакова и устаће палица** [= знак власти] **из Израиља**“ (4. Мојсијева 24,17).
- „**А ти, Витлејеме Ефрато, ако и јеси најмањи међу кнежевима Јудиним, из тебе ће ми изаћи онај који ће бити господар у Израиљу, коме су изласци од почетка, од вечних времена**“ (Михеја 5,2).

Коначну објаву Спаситеља је пренео Анђео, када је Јосифу објавио рођење и име небеског детета: „**Јосифе, сине Давидов, не бој се узети Марију жену своју; јер оно што се у њој зачело од Духа је Светога. Па ће родити**

сина, и надени му име Исус; јер ће он спасти народ свој од греха њихових“ (Матеј 1,20-21).

У току историје много личности се истакло и прошло светском бином: цареви и краљеви, песници и филозофи, гуруи и чаробњаци, добри и зли. Али, Бога свет никад није видео – док није дошао Божић. Дете у јаслама није такав Бог, као што су га замишљали Грци на Олимпу или Германи у Валхали. Он је једини који је могао рећи: Ја сам Створитељ, кроз кога је све постало (Јован 1,1+3); „**Ја сам истина**“ (Јован 14,6), „**Ја сам пастир добри**“ (Јован 10,11), „**Ја сам врата**“ [ка небу] (Јован 10,7).

Који пут је изабрао да дође на свет? Да ли је дошао са бубњевима и трубама или са галамом грмљавине? Да ли је дошао са небеском војском? Не! Бог је изабрао неудату жену из Израиља – Марију -, коју је помиловао, да роди Божијег Сина свету. Тиме је изненадио и Јевреје, који су о свом Месији имали на пример следеће пророчке речи у ушима:

„**Ево, цар твој иде тебу!**“ (Захарије 9,9), или „**Сагрће сва царства**“ (Данило 2,44). Због тога они нису очекивали дете

у јаслама, већ цара! Требало је да се појави моћно и да изјури Римљане из Израиља, да подигне своју резиденцију и да именује првосвештенике и књижевнике као министре.

Али, Исус није дошао на такав начин, и зато су га Јевреји одбили. Превидели су она места у Писму, која исказују, да прво мора доћи као дете: „**Јер нам се роди дете, син нам се даде, коме је власт на рамену, и име ће му бити: дивни, саветник, Бог силни, отац вечни, кнез мирни**“ (Исаија 9,6). Од њега Једног зависи, да ли ћемо вечност провести на небу или у паклу. Тог Месију означавају 3 ствари:

- **Божић** (симболизује долазак Исуса у свет)
- **Крст** (симболизује наше спасење, које је Исус остварио за нас на крсту)
- **Круна** (симболизује Исусову круну при његовом повратку као цар).

Нема крста без Божића! Нема круне без крста! Без Божића и крста за нас нема неба! Зато је морао прво да буде Божић!

Зашто крст изазива љутњу?

Критичари хришћанске вере увек постављају питање: чему та брутална смрт на крсту? У вашој вери све се врти око једног инструмента за погубљење. Зар Бог није могао неким блажим путем да расчисти са нама људима? Зашто је пут помирења поплочан смрћу, болом, сузама и тугом? Зар није могло да буде мало пријатније, са више стила и естетике? Зар Бог није једноставно могао да затвори једно око пред нашим људским манама?

Сва питања „зашто“ немају смисла, јер потцењују грех а то је, чини ми се, болест нашег времена. Само на крсту можемо видети, што не можемо наћи ни у једној књизи било којег филозофа или мислиоца:

- Крст нам показује, какву дубоку провалију је отворио грех између Бога и човека. Пропаст је тако неизмерна, да је пакао последица тога (Матеј 25,46).

- Крст нам даје реалну замисао колико Бог далеко иде у својој љубави према нама – толико далеко да је са својим сином Исусом буквално, сам себи, своје најмилије из срца ишчупао.

- Крст Исусов је најдубље понижење Божије. Створитељ универзума и целокупног живота допушта, небранећи се, да га погубе као зликовца. Каква висока цена за грех! Али тим путем Исус може сваког грешника да позове себи: „**...онога који долази к мени, нећу истерати напоље**“ (Јован 6,37). Али и ово важи: Ко не дође, изгубљен је – и то вечно!

- Крст обележава и крај свих људских путева спасења. Зато је Исус могао тако искључиво да објави: „**Нико не долази Оцу осим кроз мене!**“ (Јован 14,6). Пред крстом су све религије само светлуцајуће фатаморгане у пустињи једног изгубљеног човечанства.

Божићна порука је заједно са поруком крста, јединствена порука спасења: „**Јер Син човечји дође да спасе изгубљено**“ (Матеј 18,11).

Он ће доћи поново

Исус ће доћи по други пут на овај свет. Али онда не више као дете у јаслама, већ као цар, судија и владар света. У Матеју 24,30 он је јасно прорекао тај догађај: „**И тада ће се показати знак Сина Човечјега на небу; и тада ће проплакати сва племена на земљи; и угледаће Сина Човечјега где долази на облацима небеским са силом и славом великом.**“

Каква радост! Појављује се Створитељ света! Долази Спаситељ света! Али зашто у Откривењу 1,7 пише: „**И заплакаће због њега сва племена земаљска.**“? Зашто вичу „**горама и стенама: падните на нас и сакријте нас од лица Онога што седи на престолу и од гњева Јагњетова!**“ (Откривење 6,16)? Пуно их је чуло за време свог живота о потреби да се одлуче за тог Исуса, али рекли су „не“! Сада су изгубљени и ништа више не могу да исправе. Сада је заувек касно. Зато вичу и плачу.

Већина људи иде путевима, на којима се не налази Исус. Човек је вешт у проналажењу таквих путева. Тако је на пример позната америчка глумица Ширли Меклејн, која живи са својим псом на једном ранчу изјавила: „Са мојим псом Теријем имам чак и властитог бога на својој страни – јер он је реинкарнација египатског бога Анубиса, који има облик пса. Можда то звучи чудно, али Тери и ја смо већ најмање један живот провели заједно у старом Египту. Он бог-животиња, а ја принцеза. Сада нас је живот поново спојио.“

Исус се враћа видљиво: „Ево, Он иде са облацима, и угледаће га свако око, и они који га прободоше, и заплакаће због њега сва племена земаљска“ пише Јован у Откривењу 1,7. Када је 20. јула 1969 Нил Армстронг као први човек, стао својом ногом на месец, 500 милиона људи је преко телевизије пратило тај догађај. Лејди Дијана из Енглеске је погинула у саобраћајној несрећи. Када се 6. септембра 1997 у Лондону одржавала, до тада, највећа сахрана свих времена, церемонију је путем телевизијског преноса пратило 2,5 милијарди људи – четрдесет посто светског становништва! Њен погреб је зато ушао у историју као прва „глобална сахрана“.

Није потребно да камере прате Исусов долазак. Највећи догађај светске историје, сви људи доживеће „уживо“.